

Richard de Mos

MIJN VERHAAL

BK

Eerste druk, februari 2021

© Richard de Mos / Buttkicken.nl

Omslagfoto Roos Koornstra

Vormgeving: Harald Jacobs (Wedding Nederland)

ISBN 978 90 821 9559 0

NUR 402

Buttkicken.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Inhoud

Voorwoord

Inleiding

Hoofdstuk 1: Volksjongen tussen notabelen

Hoofdstuk 2: De start van Groep de Mos

Hoofdstuk 3: Kiezen voor Ombudspolitiek

Hoofdstuk 4: 'Maak ons de grootste'

Hoofdstuk 5: De Mos I, college van hoop en optimisme

Hoofdstuk 6: Feelgoodpolitiek: 'Wij regelen het!'

Hoofdstuk 7: Zomer vol verdriet

Hoofdstuk 8: Een pure karaktermoord

Hoofdstuk 9: Hoofdrol in een slechte B-film

Hoofdstuk 10: Rug rechten en kansen pakken

Hoofdstuk 11: De mannen van de klankbordgroep

Hoofdstuk 12: Trial by media

Hoofdstuk 13: De verdenkingen

Hoofdstuk 14: Schending van het ambtsgeheim?

Hoofdstuk 15: Vijf vergunningen, niemand benadeeld

Hoofdstuk 16: Leegstaand vastgoed herbestemmen? Foei!

Hoofdstuk 17: 'Honderdduizend kutambtenaren en een garage'

Hoofdstuk 18: Edwin Jansen, Di-rect en Mindf*ck!

Hoofdstuk 19: Wat hebben ze Den Haag aangedaan?

Hoofdstuk 20: Tekort aan spraakwater bij de verhoren

Hoofdstuk 21: Hypocriet Nederland: meten met twee maten

Hoofdstuk 22: Gaat het om de waarheid?

Hoofdstuk 23: Spiegelbeeld, vertel eens even...

Hoofdstuk 24: Welke lessen kunnen we trekken?

Hoofdstuk 25: Zin in de toekomst

Dankwoord

Voorwoord

U gaat een eenzijdig boek lezen. Het is het verhaal van een verdachte met een voorwoord van zijn advocaat. Eenzijdiger is niet goed denkbaar. Het relaas dat volgt is de publieke verdediging van Richard de Mos tegen zware beschuldigingen van het Openbaar Ministerie. Beschuldigingen variërend van mensensmokkel tot en met deelname aan verschillende criminele organisaties. Met dit boek begeeft De Mos zich nadrukkelijk in de 'trial by media' die door het Openbaar Ministerie is opgestart. Een 'trial by media' die nog jaren gaat duren, naast het strafproces. Die tijd zou De Mos als mens al bijzonder zwaar vallen, maar als volksvertegenwoordiger in hart en nieren heeft hij die tijd gewoon niet. De Mos wil met Code Oranje zijn Haagse succesvolle aanpak - Ombudspolitiek - ook op nationaal niveau doorvoeren. Hij moest daarom dit boek schrijven. In de wetenschap dat eenzijdigheid niet betekent dat het verhaal niet klopt.

Voor mij begon dit avontuur met een belletje met de vraag of ik de verdediging van Richard de Mos op mij wilde nemen. Zonder hem nog gesproken te hebben zag ik de contouren van een interessante strafzaak. Zogezegd een krent in de pap. Uit ervaring weet ik dat bijna alles in strafzaken er anders uitziet dan het lijkt en daarom is bijna elke zaak interessant.

Hier kwam de aantrekkelijkheid van de persoon De Mos als cliënt bij. Een volksvertegenwoordiger naar mijn hart. Poten in de klei, handen uit de mouwen en knokken voor zijn kiezers. In de zestien maanden na onze kennismaking is dat beeld alleen maar versterkt. De beste manier om Richard de Mos goed te leren kennen is: lezen in het omvangrijke dossier

dat de Rijksrecherche heeft opgebouwd. Dat dossier bevestigt het beeld van De Mos als keiharde werker, doorpakker, onorthodox, tegen schenen aanschoppend en niet te beroerd om krachttermen te gebruiken wanneer het niet opschiet. Ook een andere eigenschap valt op in de verklaringen over De Mos: bij alles wat hij deed, was hij transparant. Iedereen in het IJspaleis wist wat hij voor de stad wilde bereiken en hoe hij dat succesvol deed.

In het strafrecht bestaat een beproefde methode om een goede inschatting te krijgen van de omvang van strafbare betrokkenheid. Ga op zoek naar het persoonlijke gewin van de verdachte. Ook in de zaak-De Mos is na twee jaar onderzoek een overzicht van het persoonlijk gewin aan het dossier toegevoegd. Dat overzicht bevat twee boottochtjes op het IJsselmeer en het even gebruik maken van een hijskraan. Voor die twee boottochtjes heeft De Mos inderdaad niet hoeven te betalen en bij die hijskraan is een WhatsApp-bericht dat De Mos vraagt om de rekening. Ten tijde van die inval was die net onderweg.

Al met al schamele verdiensten voor een wethouder die in de 'grootste corruptiezaak ooit' deelnemer aan twee criminele organisaties en mensensmokkelaar zou zijn. Of blijft er straks niets van over?

Het eindoordeel in de zaak-De Mos is aan de rechter. Dit boek biedt echter voldoende stof voor de lezer om - in het licht van de beschuldigingen van het Openbaar Ministerie - tot het oordeel te komen dat ook deze zaak twee kanten heeft.

Peter Plasman

Inleiding

Het was even voor zeven uur in de ochtend, dinsdag 1 oktober 2019. Mijn vriendin Iryna was net uit bed en beneden begonnen met de start van de dag. Koffie zetten, het ontbijt maken voor haar zoon en uiteraard al die andere dingen waarvoor vrouwen net iets meer de tijd nemen dan mannen. Ik lag nog even in bed na te denken over de volle agenda van de dag en de rest van de week. Een spannende week, waarin de Onderzoeksraad voor Veiligheid zou komen met het langverwachte rapport over het handelen van burgemeester Krikke bij de uit de hand gelopen vreugdevuren op Scheveningen. Om half acht zou ik, zoals iedere werkdag, met mijn dienstauto opgehaald worden.

Ineens waren er beneden stemmen te horen. ‘Openmaken,’ klonk het luid. Ik hoorde mijn vriendin nog vragen: ‘Wie bent u?’ Voordat ik het goed en wel besepte, stonden er mannen in mijn slaapkamer. ‘Rijksrecherche, u moet naar beneden komen.’ Daarna volgde de mededeling van de rechter-commissaris dat ik werd verdacht van ‘corruptie, omkoping en het schenden van het ambtsgeheim.’

Tot dat moment was ik een hardwerkende en succesvolle wethouder, eerste locoburgemeester van Den Haag. Nu stond ik zo goed als naakt in mijn slaapkamer een voor mij volslagen idiote verdachtmaking aan te horen. Ik moest meteen mijn telefoon afgeven en gaf direct gehoor aan het verzoek om de inlogcode te geven. Ik had immers niets te verbergen.

Inmiddels krioelde het van de bezige bijtjes in mijn huis, die met gretige handjes door mijn persoonlijke bezittingen en paperassen aan het grasduinen waren. Uit het proces-verbaal bleek later dat het gezelschap naast de rechter-commissaris en de griffier bestond uit de officier van justitie, de hulpofficier

van justitie, zeven opsporingsambtenaren van de Rijksrecherche, een opsporingsambtenaar van de FIOD en enkele medewerkers van de Landelijke Eenheid. De meeste aanwezigen hadden pistolen en kogelwerende vesten, alsof ik elk moment het vuur op hen zou openen.

Inmiddels was het mij, mede op aandringen van Iryna, gelukt om toestemming te krijgen om me aan te kleden. We werden van de slaapkamer naar de huiskamer gebracht, waar ik na veel aandringen een appje mocht sturen naar mijn chauffeur dat ik die dag, en waarschijnlijk vele dagen daarna, niet opgehaald hoefde te worden. De sfeer was grimmig. Ook mijn vriendin en dertienjarige stiefzoon moesten hun telefoons inleveren. Na de opmerking dat het toch belachelijk was een kind te betrekken in deze situatie, mocht hij naar school en kreeg hij zijn telefoon terug. Mijn vriendin en ik moesten op de bank gaan zitten en mochten niet met elkaar praten. Met stijgende verbazing en vol ongeloof moesten we toezien hoe al onze spullen werden doorzocht. Gesnuffel tussen de foto's van mijn onlangs overleden moeder, lades die open en dicht gingen, blikken van vreugde op de gezichten van de speurders bij het vinden van bankafschriften, aantekeningen en facturen. Zenuwachtig lachten we naar elkaar toen de grijpgrage vinger-tjes ook kwamen op plekjes die je juist voor anderen verborgen wil houden, zoals het kastje met lingerie van mijn vriendin.

Inmiddels kwam een van de rechercheurs schuin tegenover ons zitten. Op de vraag wat zij dachten wat dit zou betekenen voor mijn carrière, antwoordde hij bijna triomfantelijk: 'Er gaat straks ook nog een persbericht uit!' Toen was helemaal duidelijk dat mijn wethouderschap voorlopig ten einde was en dat ik weer van voren af aan moest beginnen. In de zes jaar daarvoor had ik me van afgedankt PVV-Kamerlid zonder